

DE Ridderlijke Komediant

'N ROMANTISCHE
GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

VIII

Heb je hem gesproken?" knalde Robertus commando-achtig en vooral zijn linkeroog, dat bijzonder scheel was, keek valsch naar zijn trouwen trawant, manken Gijs.

„Nou, baas..." wou deze 'n heel verhaal opzetten.

„Niet zoo familjaar asjeblijft, hè?" knarste de rooverhoofdman en hij peuterde zijn ondergeschikte met 'n onaangenaam duidelijke karabijn waarschuwend in de lendenen.

„Noem mij Schrik der wegen, zooals 't reglement voorschrijft, 't Is hier, verdord, geen sovjet, dat iedere ellendeling maar precies gelijk aan den anderen is!"

„Verekskuseer „Schrik der Wegen" gehoorzaamde Gijs onmiddellijk. „Maar de vereerend vriendschappelijke wijze, waarop Gij, Vorst der Duisternis, Held van de Zakkenrollerij en Alleenheerscher van mijne Nederigheid, soms met mij gelieft om te gaan..."

„Al wel, al wel!" sprak Robertus gevlend, nu genadig. „Vertel, wat je op 't snoode hart heb."

„Hoogedele Schrik der Wegen dan," vervolgde Gijs en hij bleef zich, zijn lichaam onderdanig kronkelend, uitputten in plichtplegingen, „ik heb den dikke met 't roode haar en de overvloedige zomersproeten eindelijk gevonden. Hij zal met al onze mannen, uitgezonderd Hannes, die wegens een blindedarm-operatie niet op 't appèl kan zijn (de vent is altijd wat modieus geweest) morgenavond, precies op 't afgesproken uur, aan den geheimen ingang Zuid-West ten Noorden, of hoe die ingewikkelde windstreek ook heeten mag, van 't slot verschijnen. Als een van ons hem en de makkers nu maar met 'n flambouw bijlicht in de onderaardsche gang, waar hij eerst door moet om vervolgens op de bel-étage te komen, is de zaak gezond en die schreeuwerd Sigmund met al z'n praatjesmakers en z'n dierbare dubbeltsjes, ducaten, schijven of hoe z'n eigendommen geboekt staan, zijn ons!"

„Mij bedoel je, schobberd!" zette Robertus hem op zijn plaats en kietelde hem wederom onzacht met de akelig duidelijke karabijn.

„Wij zijn van u!" kroop manke Gijs opnieuw. „Als ik dus zeg: ons, zeg ik feitelijk: Schrik der Wegen! Hahaha, als we dien Sigmund eindelijk te pakken hebben, wat zullen we met den dictator doen? Ophangen, villen, in reepjes snijen, roosteren, mangelen, inzouten, stoven, bakken, spietsen? Ik heb zoo'n echte liefhebberij om hem zijn uiteinde erg plezierig te maken. Of maar ineens z'n hoofd d'r af, om er verder geen spektakel meer van te hebben?"

„Mijn hart is droef, trouwe Gijs," sprak Robertus, die maar half luisterde, een beetje zwaarmoedig.

„Wat scheelt den Schrik der wegen dan?" informeerde de manke belangstellend. „Treurt hij over 'n vijand, die hem ontsnapt is, over 'n wild konijn, dat hij niet in z'n knuisten kon krijgen of heeft hij enkel, gelijk wel meer gebeurde, 'n weinig last van de ingewanden?"

„Nee, Gijs, dat alles is 't niet," nam de chef in vertrouwen. „Ik maak me 'n zwaar hoofd over de Kunst, de kunst met 'n groote K, die ik morgenavond zoo plots verraderlijk in den steek zal moeten laten! Dat zit me dwars, Gijs, dat maakt me beroerd. Wezenlijk, ik ben d'r ellendig van."

„Uwe Doorluchte Genadigheid gelieve zich duidelijk uit te drukken" drong Gijs, „want als ook dit niet te familiaar gesproken is, ik snap d'r geen rikketik van."

„Maar grootst, onbenulligst uilskuiken van dit jaarhonderd!" brulde de Schrik der Wegen, zeker om z'n melancholie zoo'n beetje naar de eeuwigheid te helpen, „wie moet morgenavond de valsche partij spelen, als ik me naar den geheimen ingang Zuidwest ten Noorden moet

begeven? 't Zal vlak voor de groote pauze zijn en dan heb ik zoo'n mirakels fijne scène, als ik dat kind, dat zijn vader en zijn moeder kwijt is, naar de spelonk moet sleepen. M'n hart breekt als ik 't doe, want op 't tooneel 'n mensch dooden, daar traan ik van binnen van. Gek hé, want om hier op den buitenweg 'n heele familie 't vervelende levenslicht uit te blazen, daar draai ik geen duim voor om! Dat is de liefde tot de Kunst, zie je? Die verheft 't gemoed en daarom zal ik, waar ik kan, zooveel mogelijk gemeentelijke volksvoorstellingen bepleiten. Op Vrijdagavond natuurlijk, dan gaat 'n gewoon mensch toch niet naar den schouwburg en kan je 't ding niet duurder verhuren. Als ik dus naar Zuidwest ten Noorden ben, wie sleurt 't kind naar de spelonk? Dat ik dat moet missen!"

„Zal ik 't voor je doen, baas?" vroeg de manke hartelijk. „Zóo'n werk zal 't toch wel niet wezen?"

„Men heeft talent of men heeft geen talent," deed Robertus voor 't eerst zijns levens quasi-bescheiden. „Ik zou 't maar niet probeeren jongen. 't Komt alles aan op 't dramatische effect. Als dat niet tot z'n recht komt, ligt de heele voorstelling. En dan, jij moet toch op tijd 't doek laten zakken! Als 't opblijft, terwijl ik het kind naar de zij-coulisse sleur, is m'n succes naar de maan. Nee, jij blijft aan 't gordijn, hoor, of morgenavond zweeft de geest van manken Gijs naar zijn lang niet te goeder naam en faam bekend staande voorvaderen!"

„Maar hooggeachte Schrik der Wegen," bracht de manke nu toch in 't midden, „gij spelonk-, ik gordijn-waarts; wie begeeft zich dan Zuidwest ten Noorden?"

„Dat is juist de moeilijkheid," gaf Robertus toe. „Om daar 'n oplossing voor te vinden, loop ik hier tegen die steiltjes op te klimmen in de hoop, dat de buitenlucht me op 'n idee zal brengen. Maar m'n kop is heelemaal bij mijn valsche rol. Dan voel je je niet in de rechte stemming voor nette struikrooverij!"

Robertus klauterde nog 'n hoogte op vanwaar hij een prachtig uitzicht had op „'t Arendsnest", dat daar werkelijk als een onneembare vesting lag. Gijs kwam achter hem, zoo vlug als z'n mankheid dat toeliet. En nauwelijks waren ze weer samen, of ze zagen Flodoardo op hen afkomen.

„'n Komediant van niks," sprak Robertus minachtend. „Hij spuwt zijn woorden d'r niet uit, dat ze d'r in de zaal van onderste boven raken. 't Is me alles te tam, wat-ie doet. En hij rolt niet met z'n oogen. Dat doen de knappe spelers wel. Waar hebben ze anders die dingen voor in hun hoofd? Die zal wel niet lang bij den troep blijven."

„'t Schijnt hem toch goed te gaan," was Gijs' meening. „Die koolzwarte knol tenminste van 'm..."

„Ja, dàar schijnt-ie wel voor te deugen, Hij gapt alles wat los en vast zit. Wacht 'ns, dat brengt me op 'n idee."

Robertus trok vreeselijk leelijke gezichten, wat altijd 'n teeken was, dat-ie ergens over zat te broeien. Intusschen was Flodoardo tot dicht bij het edele paar gekomen.

„Drommels," dacht die bij zichzelf, „wat voeren die twee hier toch uit? Ik vertrouw ze allesbehalve. Waarvoor waren ze zoo tuk, zich bij den troep aan te sluiten? Daar ben ik nog altijd niet achter kunnen komen. Maar ik hoor ze wel uit!"

Het drietal vormde nu als 't ware één gezelschap, zoodat ze wel 'n praatje met elkaar moesten maken.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Flodoardo, een ridder, en twee struikrovers, Robertus en Gijs, ontmoeten in een herberg een troep reizende tooneelspelers, die op weg zijn naar de burch van Sigmund den Stouten. Flodoardo is verliefd op diens dochter Camilia. De roovers sluiten zich bij den troep aan om het kasteel aldus binnen te dringen, en Flodoardo om Camilia te zien. Het bericht van hun komst wordt op het aan afleiding niet rijke kasteel door Camilia en haar vader met vreugde begroet. Sigmund noodigt enkele gasten op de voorstelling uit, de douarière Clotilde van Rozenhaag, haar zoon Diederik, den gepensionneerden burchtheer Tittel tot Kittel. Flodoardo weet de gunst te winnen van Camilia, die hem voor een acteur houdt. De heer Tittel tot Kittel meent echter in hem gelijkenis te vinden met Flodoardo.